СРБСКА ВИЛА И ТУРСКА УКТАЧА

или

УЖИЧАНКА.

СПЕВАО

ВАСИЛЕ СТЕФАНОВИЋЪ

ПИСАРЪ СРЕСКИ.

ИЗДАО ТРОШКОМЪ

ЕРЕМИЈА ОБРАД. КАРАЏИЋЪ.

У БЕОГРАДУ

штампарија Николе Стефановића 1867.

Инв. бр. 319984

Србска вила и турска уктача или ужичанка.

Дошломи є оћу запевати,
Одъ сье бриге и одъ кара мога,
Бриго моя прећи на другога
Ил' на цуру илъ на удовицу,
Я невесту скоро доведену
Тешко злату на калявомъ врату,
Капетини па злой женетини
Девойчици на тананой руци,
Лепу везу на дебелу безу,
Лепой капи на манитой глави.
Тешко пушци у плашивой руци,
А оружю на лошу юнаку;
Тешко кеси често кумуући,
И магарцу съ коньма путуући.
Ласноти є пяну запѣвати
И жалостной майци закукати;
Луду момку скудити ђевойку,
А будали жену отерати·
Ђевойчици поћи за бећара,
А баби се напити ракиє, —
И потоме да вамъ песму кажемъ
Зауктала птица злослутица,
На небойши Якшићевой кули,
У славноме граду Београду,
У хиляди и осмой стотини
И шестъ десетъ и другой години,
У Юнію пролећномъ времену,
Птица укће необичнимъ гласомъ,
У по ноћи у невремно доба,
Птица укће а турци слушаю,
Пає слуша и самъ Аширъ паша,
Носе турци страшно уплашили,
Па говоре кадъ уктача укне!
У кући се одма мехитъ наће,
Или мора газда умрієти,
Па ни ова на добро неслути.
Ой Ашире падишинъ већилу,
Мож'ли знати мож'ли разумети,
Чему слути птица злослутица?
Аширъ ньима тихо одговара:
Чуєтел' ме турци правоверни,
Мы Београдъ оставитъ морамо,
Па чакъ ићи ка земльи Азій
Одакле су наши были стари.
Но веруйте турци Београдцы,
Ћу єдно чудо да учинимъ,
Да напунимъ убойне топове,
А аскеру издадемъ наредбе,
Да напуне пушке карабинке,
Па да юришъ на варошъ учине,
У зло доба кадъ с' нико ненада,
Да изсече мало и велико,
Да учини яде по вароши,
Княза сада у вароши нема,
Отишо є краю шумадіє,
Одакле се одма вратитъ неће,
А ни войске млого неимаду
Да намъ одпоръ снажно дати могу,
Грађани су ка сваки грађани,
Ньи ће наша войска растерати;
Ако ли бы по несрећи было,
Да грађани войску потиснеду,
И да ньима войска одпоръ даде,
Ћу ждити убойне топове,
Разстерати войску и грађане
И сву варошъ земльи оборити,
Па кадъ княже у Београдъ дође,
Ћу рећи турци нису криви,
Бећъ су криви твои чиновници,
Што су царску войску нападали
И на градъ су царски юришали,
Са помоћу твоє силне войске,
Па самъ силомъ силу одбияо.
Вакоћемо себе оправдати,
Ђавурима споменъ оставити,
Нека памте кадъ є време было,
Те су турци землю оставили,
У коіой су млого становали,
Єръ су турци у Европу дошли,
Све рушећи секућъ и палећи,
Вако ћемо исту оставити,
Некъ ђавурма ништа неостане,
Нато слути птица злослутица,
Што садъ укће на небойши кули,
Кадъ є Аширъ ово изрекао,
Тадъ одлеће птица злослутица,

Оде право низъ тихо Дунаво,
Рано дође ка станболу граду,
Крозъ станболъ є птица проуктала,
Цео станболъ страшно уплашила;
Єръ су турци убеђеня таквогъ:
Да уктача сина совеляга
Злу судбу прориче,
Станболъ єкну царска кућа звекну,
На кући се врата отворише,
А уктача улеће унутра;
Кадъ є виде Султане Азисе,
Запитає чудно уплашено:
Што си дошла птицо злослутицо
Од куд идеш, каквый глас доносиш?
Ал' говори птица злослутица:
Султанъ царе светли Господару!
Већъ имаде и више година,
Одъ како самъ у царство ти дошла,
Свудъ я летимъ, укћемъ и проричемъ
Да ће турци свуда пропаднути.
Па одлети и земльи Србій,
Да я видимъ турке у Србій,
Мислила самъ а и веровала,
Да й у Србіи тавна помрчина.
Крозъ кою я могу пролећати,
Носе у томъ я лито преварп.
Србія є земля просвећена,
У ньой сяє све што Богъ милує,
У ньойзи су сиви соколови,
Кои уктачи међу се недаду,
Па самъ ноћасъ єдва пролетила,
Те ме они нису опазили,
Долетила на небойши кулу,
Аширъ паши судбу прорекнула,
А онъ мени тихо одговара,
Да ће напунитъ убойне топове,
А аскеру издати наредбе,
Да юрише на варошъ Београдъ,
Да поколю мало и велико.
По несрећи ако бысе збило,
Да грађани аскеръ потиснеду,
И да Србска войска одпоръ даде,
Онъ ће палитъ убойне топове,
Сву ће варошъ са земльомъ сравнити
Па ће онда варошъ оставити,
Изъ Србіє съ турцима изаћи,
Ка што му є раніє казато.
Кадъ то зачу Султане Азисе,
Онъ наложи тихо злослутици,
О уктачо мой сиви соколе,
Ты полети хитро Београду,
Па ти кажи Аширъ паши моме,
Нека чини што є науміо,
Ћу послатъ войске узъ Дунаво,
Некъ с' небои Аширъ одъ Србіє. —
Па кадъ тако ти Аширу кажешъ
Ти одлети вису на Авалу,
И пречекай шта ће тамо быти,
Па кадъ турцы тамъ све потамане
Онда лети ка Ужицу граду,
Тамо кажи момъ Хибраимъ бегу,
Муселиму града Ужичкога,
Некъ напуни убойне топове,
Некъ турцима оружѣ раздаде,
Некъ да ватру вароши Ужицу,
Па кадъ варошъ запаліо буде,
Нека каже свимъ тамо турцима,
Бритке саблѣ нека припашеду,
И напуне у бойне шишане,
Некъ позаде оштре ятагане,
Па кадъ тако уредио буде,
Нека пали сече разорава,
А ти иди ка Соколу граду,
Соколянма таки селамъ кажи,
Па полети валовитой Дрини,
Тайно броди ты поредъ Лозница,
Па похитай Шабцу питомоме,
Истый селямъ шабчанима кажи,
Па се спусти Сави води ладной,
Тайно проћи поредъ Београда,
Єръ тамо є наредба издата,
И похитай граду Смедереву,
Када дођешъ граду Смедереву,
Такій селамъ и тамо покажи,
Па се вати тихога Дунава,
Право иди граду Адакали,
Кадъ и тамо нашимъ селамъ кажешъ,
Айде к' мени ка Стамболу граду.
Кадъ є птица цара саслушала,
Тадъ се врати граду Београду,
Па Аширу све редомъ казавши,
Измаче се врху на Авалу.
Мало затимъ време постояло,
Громъ за грми, за севаше мунѣ!

Београдъ се у димъ преобрати,
А по диму светлице севаю,
Но са града топови пуцаю,
А изъ дима юнаци излећу,
Па изъ бела грла подвикую:
Срби браћо сиви соколови,!
Ево на насъ силе одъ турака!
Изъ преваре, да ій Богъ убие!!
Но с' небойте браћо соколови!
Богъ ће дати, правда донієти,
Те ће мо ми турке победити.
Ала банда, затури се кавга,
Димъ нападе на четири стране,
У диму се крвца пролѣваше:
Стои цыка тананы пушака,!
Стои рука убойны топова!
Стои єка брате рамѣника!
Алъ братъ брата у диму дозива:
На предъ браћо сиви соколови!
А за веру и слободу свету!
Ту се бище клаше и секоше,
Одъ сутона сутра данъ до подне,
Па и после тога наставише,
Те се клаше до мрклога мрака.
Бога моле браћа Београдцы;
Дай намъ боже віоръ са Авале,
Да разтера таму изъ равнине,
Да се види и да се сазнаде:
Коли гине, а коли добива.
Међу тимъ се ватра прекинула,
Віоръ дуну съ планине Авале,
Те разтера таму изъ равнине,
Али Срби варошъ освоили,
У градъ турке широмъ сатерали,
Па се онда браћа повратише,
И овако богу захвалише:
„Фала теби Боже спасителю,
Кадъ намъ даде ты помоћъ небесну,
Те сломисмо силу сатанину,
Да намъ турчинъ виш' негосподари,
У нашему славномъ Београду.
Таманъ они у рієчи бяху,
Алъ са града рикнуше топови,
Па на ново почеше грувати,
Те се и пакъ кавга затурила,
Бію Срби а бію и турцы,
Срби бране животъ и иманѣ,
Одъ беснила проклета варвар,а!
Но међу тимъ закликтала вила,
На Поцеру высокой планини,
Па дозивлѣ Шабцу питомоме,
И у Шабцу Княза Михаила,
Михаиле Княже одъ Србие!
Илъ нечуешъ илъ нехаешъ Княже,
Београдъ ти турци нарушише,
Београдце люто нападоше,
И садъ бію боя жестокога,
У престолномъ твоме Београду,
Но похитай помози имъ Княже,
Београдцы тебе очекую,
Ка озебо иза горе сунце,
Када Княже вилу разумео,
Онъ поскочи одъ землѣ на ноге,
Па повика изъ грла біела:
Авай мени мои Београдцый!
Далъ ћеду васъ турцы на кинтити!
А ние ми за вароши стало,
Съ вама ћу е болю начинити,
Па попта Сави води ладной,
Те се хити на хитаръ пароброд,
Па отиде право у Београдъ.
Кадъ е быо бойномъ Топчидеру,
Сусрете га Княгиня Юлія,
Многи народъ и друга господа,
Казаше му шта е и како е,
Па одатле у дворацъ отиде,
Са Княгиньомъ и другомъ господомъ,
Тамо нађе господу Министре,
И са ньиме гарантне конзуле,
Сажаленѣ ту му изявише,
Алъ имъ Княже ватрено говори;
Браћо моя и господо славна!
Докъ е мени моіехъ сынова,
Све войника сивы соколова,
У Србіи гнѣзду соколову,
И докъ ми е страни приятеля,
Неплашимъ се силе одъ турака!
Таманъ Княже седе и почину,
Алъ са града пукоше топови,
Неколико кугла избацыше,
Па већъ тада вечно умукнуше,
Како выше никадъ пући неће,
Међу тимъ се войска подигнула,
Па ето е широмъ у Београдъ,

По позиву србски старешина,
Алъ се сакри црни Ашир паша,
Побегоше сви редомъ низами,
Па се збише граду међу стене,
И у страху нападай чекаху,
Алъ є мударъ Княже Михаиле,
Па на градъ онъ нападатъ недаде,
Нити хтеде трошити юнаке,
А за любовъ замка зидетине,
Већъ расписа свуда на све стране,
Да се купе сиви соколови,
Изъ Србие гнѣзда соколова,
Да се бране одъ турскогъ варвара,
А другима Телграфомъ каже,
Да су турцы веру погазили,
На Београдъ топовма напали,
Тега руше супротъ уговори.
Међу тимъ се зачуше гласови,
Дозивлю се виле по Србіи,
Па колико виле ясно кличу,
Све планина планину дозива,
Одекъ даю брда и долине.
Докъ зачуше србски соколови,
Прихватише свиетло оружѣ,
Похиташе славномъ Београду.
Ту не прође за дуго времена,
Толика се сила састанула,
Све младића, србскіехъ войника,
Дай турчину страшно погледати,
А камоли съ ньима се борити,
Опасоше и градъ и низаме,
Па хтедоше све потаманити,
А и савъ градъ са земльомъ сравнити,
Алъ недаде Княже Михаиле,
Већъ писаше свуда на све стране,
И Европи Княже казиваше,
Како турцы уговоре руше,
Непоштую ничие светинѣ,
Па тражаше Княже Михаиле,
Да Европа задахнута правдомъ,
Казни турке зато нападанѣ,
И Европа да правду заступи.
У наданю овде с' преварисмо,
Єръ Европа турке заступаше,
Но шта ћу вамъ дульитъ и казиватъ,
Кадъ сви знамо каконо є било,
Но да нешто кажемъ о уктачи,
Кадъ уктача види шта се сврши,
Гадъ полеће съ планине Авале,
Па долеће на Кабларъ планину,
А съ Каблара птица полетила,
Пролећела Мораву и Скрапежъ,
Па сто є узъ воду Детиню,
Право лети ка Ужицу граду, —
Алъ несмеде гласъ нигде пустити,
И кадъ дође ка Ужицу граду,
У зло време у невремно доба,
Она паде на стену Забучѣ,
Па заукта птица вышъ Ужица,
И колико злослутица укће,
Рекоб' брате стое злослутица,
Све гласове у еданъ салило —
Потресе се южни край вароши,
Сами турци све у коме живе,
Но с' чуяше свуда по вароши,
Све то беше у мртвой тишини,
Све заспало мало и велико,
Ал' неспава Ибро Церибашићъ,
Башъ Муселимъ одъ Ужица града,
Но онъ слуша птицу злослутицу,
Па є Ибро птицу разумео,
Грозне сузе низъ лице пустио;
Па повика Асанъ Суварию:
О Асане мой сиви соколе?
Трчи зови Ал-Арифъ-кадію,
И позови ћату Салтовића,
И са ньиме Ац-Алиловића,
И са овимъ Муягу Суђеску,
Са Суђескомъ топчагу градскога,
Са топчагомъ Мустафу Шкильића,
Са Шкильићемъ Муйчина Исића,
Са Исићемъ одабране турке,
Свима кажи некъ одма похите,
Хитаръ аберъ дође одъ Султана,
Донесе га птица злослутица,
Она укће необичнимъ гласомъ,
Ка да добра ни мал' бити неће,
Кадъ то зачу Асанъ Суварія,
Одма скочи на ноге лагане,
Те онъ оде сазивати турке.
А међутимъ уктача се спусти,
Право слеће на кулу у граду,
Па заукта како никадъ ніє,
Све узбуни по Ужицу турке,

Па одлеће Ибри Муселиму,
Каза нѣму селимъ одъ Султана,
Па одлеће планини Забучю,
Те да види шта ће овди бити,
Но задуго време нетраяше,
Али ето турци се састаше,
Сваки иде сетно невесело,
Но Мустафа Шкильићъ под-играва,
У мекѣеми кадъ се састадоше,
И Муселимъ кадъ имъ казиваше,
Шта донесе птица злослутица,
Онда турци на ноге скочише,
Предпячи имъ Шкильић Мустай беже,
Алакнуше па се сагласише,
Да Ужицу огань ватру даду,
Ужичане онда нападнеду,
Потамане мало и велико,
И Пожеги онда с' упутише
Да Пожеги огань ватру даду,
Потамане мало и велико,
Па да Чачакъ огнѣмъ сагореду,
А и тамо све да потамане,
Па одатле далѣ да продиру,
Што є ньино вальда да узмеду,
Да наслѣде ньине спахилуке,
Алъ невеле турци „ако Богъ да."
Мало време за дуго небило,
Затури се кавга на Детиньи,
На каменой Касапчића Ѣупрій,
Крвъ умало ту што се непроли,
Мударъ беше юнакъ Павле Ѣелмашъ,
Те несрећу на месту одклони,
Съ Тихомиломъ врстнимъ капетаном,
И све турке съ Ѣупріє поврати,
Са помоћу две чете войника,
Ужичана по изборъ юнака,
Ал' то трая за мало времена,
До Суботе у очи Неделѣ.
Па кадъ беше у Суботу вече,
Двадесетъ петогъ месеца Августа,
У сатъ ноћи кадъ тавнина бяше, —
Тадъ несрећни турци ужичани,
Изненада варошъ запалише,
У зло доба кадъ ветаръ дуваше,
И кадъ с' нико томе ненадаше,
Те разпали ватру по вароши,
И сагоре жалостно Ужице,
Одъ Медресе па до на пiяцу,
Одъ пiяце редомъ сва слануша,
Па и варошъ теде сагорети,
Да Стойковићъ Петаръ небраняше,
Што Ужицу началникъ бияше,
Изъ вароши красногъ Крагуєвца,
А и друга сва редомъ господа
А са ньиме храбри Ужичани,
Са овима и браћа селяни.
Браняше се варошъ очаяно,
Но при свемъ томъ тед' сва сагорети,
Ал' Богъ даде и срећа донесе,
Те кожава надвлада Бошнака,
И потиште ватру турскомъ краю,
Сву ноћъ гори лiепо Ужице,
Ова красна трговачка варошъ,
А ватра се тако разсiяла,
Да се цело окружiє види,
Неки веле яо моя майко!
Други вичу помозите брайко!
Стои вриска жена са дечицомъ,
Стои яукъ грађана Ужички!
Али ватра пламти непрестано,
Пламенъ с' вiє са своимъ ужасомъ,
Реко б' брате и земля сагоре,
А камоли лiепо Ужице,
Ово трая све до зоре саме,
Па у ютру iошъ варошъ гораше,
А турци се граду прикупише,
И спремаия чинити почеше,
Како ће ду Србе нападнути,
Извршити што су наумили;
Кадъ би сутра око 8 сати,
По Европски, по црквеномъ часу,
Запуцаше пушке у Коштици,
Ми незнасмо нашто и зашто є,
Ал' намъ турци браћу нападнули,
Убили намъ два младића Марка,
Изъ Стопара села питомога
Обоици главе одсiєкли,
Бацили iй у траву коприву,
И по ньима златнице севаю,
А двоицу тешко обранили,
Те су бегствомъ животь избавили,
Кадъ началникъ за ово сазнаде,
Онда посла писца ови врста,
Са три вредна и поштена друга,

Са Иліомъ айдукъ Тртовићемъ,
Са Тошаномъ изъ села Стопара,
И са младимъ Іокановићъ Іовомъ,
У Коштицу међу силу турску,
Међу силу одъ двіє хиляде
Браћу свою тамо пронађосмо,
И са плачемъ тѣла понесосмо,
Сахранисмо по веро закону,
Но кадъ беше даню око подне,
Побише се турци са Србима,
На каменой Булића ћуприи,
Ту погибе Боіовићъ Иване
И рани се неколико друга,
А кадъ беше два сата по подне,
Ширимице бой се затуріо.
Бію Срби а бію и турци,
Стои вриска проклети шишана,
Стои рика пушки гарабиля,
Одваяю бистре олучарке,
У рукама храбри четовођа,
Жестока се кавга затурила,
Пушка пуца, тама попанула,
Невиди се одъ мене до тебе,
Єръ и варошъ іоште горіяше,
Ал' юнаци кликћу изъ тавнине,
Єданъ другогъ браћа дозиваху:
Напредъ браћо сиви соколови!
Као што су намъ наши прадедови!!
Тако с' бише брате и секоше,
У Неделю до мрклога мрака,
Па се тада ватра прекинула,
Умукоше пушке одъ турака,
Одъ страхоте нашіє войника,
А Срби имъ бусіє узеше,
У градъ турке широмъ сатераше,
И то побро изненада беше,
Мало войске на брою бияше,
Само двеста младіє Србаля
Према сили две хилядъ турака,
И предъ ньима храбре четовође,
Єдно беше Іова Дамяновићъ,
Врстанъ юнакъ Обилићу раванъ,
Изъ Ужице мѣста чувенога,
А друго є Васа Іованчевићъ,
Жестокъ юнакъ како ватра жива,
А за ньима по изборъ юнаци,
Ево ћу ій по реду казати,

Напредъ иде Тихомилъ Николић,
Башъ официръ княза Михаила,
И капетанъ у стоєћой войсци,
На нѣгову вранцу дебеломе,
А какавъ є Тихомилъ Николићъ,
Вредно єсте да вамъ браћо кажемъ;
Очи су му као у сокола,
На нѣму є дивно одіело,
О поясу дуга палошина,
Кадъ погледа, одъ стра турчинъ пада,
А кадъ викне као да громъ пукне,
Турчину га страшно погледати,
А камоли съ ньиме се борити,
За ньимъ иде Петаръ Ресиміћъ,
Поднаредникъ у стоєћой войсци,
И ово є соко одъ сокола,
А страшило Ужички турака,
Испредъ кога турци гомилама,
Незнаюћи кудъ и камо беже,
За Петромъ є попъ Іосифъ Поповићъ
Младъ свештеникъ изъ Ерцеговине,
Одъ турака „попъ Хрсузъ названи,"
Што имъ млого яда назадава,
Секући ій біюћъ и гонећи,
По Ужицу граду біеломе,
Ника су му прости родительи,
Што юнака овакогъ родише,
Те є поносъ браће и дружине;
За Іосифомъ млади Сава Симићъ,
Изъ питома села Гостинице,
Младо момче али и соколче,
Што Фонбланка, Енглескогъ конзула,
Животъ спасе на калимегдану,
Кадъ га турци шћаху погубити,
Само зато што є христіянинъ,
И наклонѣнъ народу христянскомъ,
За Савомъ є Илия Тртовићъ,
Сиви соко изъ Ерцеговине
А за ньиме Милошъ Милошевићъ
Врстанъ юнакъ изъ Бакіонице,
До Пожеге места питомога,
За Милошемъ Іоване Никићу,
Изъ Чайтине места поносита,
А за овимъ Андра Стефановићъ,
Изъ поносне Балѣвске нахіє,
Врстанъ синакъ Милошевъ деспота,
Старогъ доброгъ србскогъ чиновника

За Андриомъ Паунъ Поповићу,
Одъ Ариля одъ мале Мораве
Што секретаръ у началству беше,
И са ньиме Іоване Живићу,
Телеграфски чиновникъ Ужички,
Изъ лієпа села Бабе званогъ,
У питомомъ и родномъ Банату,
А за ньима два брата рођена,
Єдно Евђо а друго Іоване,
Обоица као соколови,
Са овима Сретене Лукићу,
Врсно момче како соко сиви,
Съ Мокре Горе и страшна Шаргана,
Што турцима яда назадава,
За овима остала дружина,
Све юнаци како соколови,
Све питомци Кралєвића Марка,
Да ій броимъ излишно би било,
Єръ су равни и сви су юнаци,
Благо майци коя ій родила;
И у врсте войске оправила,
Єръ є страшно турку погледати,
А камоли съ ньиме се борити.
Поредъ тога браћо да вамъ кажемъ,
Ово трая неколико дана,
Єръ примирє тада се заключи,
Међутимъ се прикупляше войска,
Да обседне варошъ и градину,
Боже мили лепо ти біяше,
Погледати свуда на све стране,
Како Србски войници долазе,
А предъ ньима храбре четовоће,
Ево ћу ій по имену казатъ:
Напредъ иде Теофилъ Петровићъ
Изъ питома села Радановца,
И за ньиме осамдесетъ друга,
За ньимъ иде Митре Алексићу,
Изъ лієпа села Сече реке,
И за ньиме деведесетъ друга,
А за Митромъ Младенъ Челиковићъ
Изъ поносна села Косєрића,
И за ньиме осамдесетъ друга,
За Младеномъ Матія Поповићъ,
Изъ питома села Скакаваца,
Съ Козомора исподъ Дибчибара,
И за ньиме седамдесетъ друга,
За Матіємъ Емануилъ Марићъ
Исподъ Виса и села Субєле,
Са два врсна и млада водника,
Єдно беше Сретенъ Стефановићъ,
Изъ тубића села питомога,
А друго є млади Сретенъ Пантићъ
Изъ дивнога села Белоперца,
И са ньиме осамдесетъ друга,
Одъ кои є Мата Стефановићъ,
Понайбольи юнакъ у дружини,
За Манойломъ Петровићъ Обрене,
Изъ питома села Гостинице,
И са ньиме седамдесетъ друга,
За Обреномъ Цвиовићъ Милане,
Изъ лепога села Каменице,
А одъ реке и воде Лужнице,
За Миланомъ Миладинъ Ђосовићъ,
Изъ Севойна села поносита,
И за ньима по толико друга,
А за овимъ одабрани юнакъ,
Четовоћа конянички Яковъ,
И са ньиме Протићъ Милутине,
Изподъ Виса и села Субєла,
А за ньима по изборъ юнаци,
Накићени светлиємъ оружємъ,
Одевени рувомъ народніємъ.
Светле имъ се пушке орамену,
Као зраци крозъ єлове гране,
Ова сила стиже у Ужице,
И предъ ньоме Димитриє писаръ,
На нєгову утилу зекану,
Таманъ сташе и одпочинуше,
Алъ се праменъ магле запоћеде,
На Сарића висомъ осою,
И Царини месту питомоме,
А изъ магле юнакъ искочіо,
На зеленку коню одъ мегдана,
Ово беше Илия Штуловићъ,
Што капетанъ бяше у Пожеги,
С' ньим се здружи Антоніє Нешковићъ
Изъ краснога села Міонице,
У покою чиновникъ ужичкій,
Но мой брайко и овоє Србинъ,
Одъ славніє србскіє юнака,
За поясомъ два су сребрняка,
О поясу дуга палошина,
На рамену пушка дугайлия,
Што страшаше турке ужичане,

А за њиме ове четовоће:
На предъ иде младый Ненадъ Шоиѣъ.
Изъ Здравчића села питомога,
И за њима седамдесетъ друга,
За Ненадомъ Милосавъ Милвойвићъ,
А изъ Рогу села поносита,
И за овимъ осамдесетъ друга,
За овимъ є млади Стефанъ Саввићъ,
Изъ лієпе вароши Пожеге,
За Стефаномъ Милане Стоиѣу,
Што но беше водникъ конянички,
За њимъ єзди Іова Станоєвићъ,
На нѣгову дебелу ђогату,
А за Іовомъ Єфремъ Шолуповићъ,
На нѣговой виткой бедевіи,
За овима остала дружина,
Па єто ій кросъ варошъ Ужице,
Стои звека сокакомъ калдрме,
А певаю млади Србіянцы,
Па колико ясно подвикю,
Са горице лишће опадаше,
Одѣкъ даю брда и долине,
И та сила у Ужице дође,
Текъ што стала и одпочинула,
Алъ се праменъ магле саподеде,
Са Забучя високе планине,
Па съ све выше Ужицу примиче,
То небеше браћо праменъ магле,
Већъ то беше седамъ четовоће,
Старо власи на гласу юнацы,
Съ Златибора високи планина,
На предъ иде Илія Креманацъ,
И за њиме сто и десетъ друга,
А за овимъ млади Єфремъ Лазићъ,
Изъ Біоске села лієпога,
И за њиме седамдестъ друга,
За Єфремомъ Видой Александрићъ,
Изъ Чайтине места поносита,
Одакле є био сердаръ Іованъ Мићићъ
Што га турцы рогата сматраше.
Одъ нѣгова страха умираше,
И за њиме деведесетъ друга,
За њимъ иде Радибратъ Маринко,
Изъ Рожанства села каменита,
И за њиме осамдесетъ друга,
За Маринкомъ Вуядинъ Томанићъ,
Изъ Качера места кршевита,
И за њиме седамдесетъ друга,
Са њимъ иде Мићапе Ѣитићу,
Изъ Любаня места каменита,
И за њиме осамдесетъ друга,
За Ѣитићемъ Милосавъ Топаловъ,
Изъ Равни села прекраснога,
И за њиме деведесетъ друга,
Све юнаци како соколови,
На њима є дивно одіело,
За поясомъ до две додовкинѣ,
А поредъ њи оштра ятагана,
О рамену бистре дугайліє,
Сіяю се као сунце зрацы,
Те турцыма яде задаваху,
И та сила стиже у Ужице,
Мало стали и одпочинули,
И почели спреманя чинити,
Да прославе данъ рођеня Княза,
Михаила Србскогъ Господара,
Кой долази 4. Септембра.
Но кадъ беше у уторакъ вече,
Помрчина кадъ велика беше,
И када се ништа невиђаше,
Нарушише турцы примиріє,
Између насъ и њи за ключено,
На падоше свуда на све стране,
Ширимице боякъ започеше,
А и наши одма с' одазваше,
Ширимице бой се заподену,
Вришти пуста убойна шишана,!
Праште пушке на четири стране,
Одъ дваяю бистре олучарке,
Урукама храбры четовоћа,!
Ту се брате быше и крвише,
Одъ два сата ноћи, до поноћи,
Када беше єданъ по полъ ноћи,
Онда с' ватра єдва прекинула,
На заповѣстъ Драгутинъ Жабарца,
Ађутанта Княза Михила,
На све стране Жабарацъ трчаше,
На нѣгову вранцу одъ мегдана,
И за њиме две хитре катане,
Па онъ виче изъ грла біела,
Станте браћо выше непуцайте,
Станте браћо побегоше турцы,
Съ друіе стране Ѣелмашевићъ Павле
Са Яковомъ своимъ вернимъ слугомъ

Разсматраше како турцы стое,
И храбраше войску и дружину
Па имъ и онъ громко говораше,
Станте браћо побегоше турцы,
Алъ е тешко войску уставити,
Коя шћаше на градъ юришити,
Едни вичу напредъ соколови,
Други вичу на градъ браћо Срби,
Да освете Евтовићъ Филипа,
Што бияше водникъ I. класе,
Да освете Турунцића Іову,
И саньиме Гаю полицаю,
Да освете и другу дружину,
Што съ ранише и што изгибоше,
И едва имъ за рукомъ изиђе,
Тес' задржа раздражена войска,
И врати се у свое бусіе.
А међу тимъ турцы с' затворише,
И на граду спреманя почеше,
И то побро за дуго нестало,
Пріе зоре и біела дана,
Опалише турцы и са града,
И са куле што е выше града,
И съ стражаре према терезіе,
Па се и пакъ кавга затурила,
Те се быше брате и крвише,
Побратиме два сата предъ подне,
Ту погибе 7. 8. друга,
И рани се выше одъ двадесетъ,
Алъ и турцы поштено платише,
Изгубише преко тридесетъ друга,
Окромъ што е сила ранѣника,
Али войска уступитъ нешћаше,
Већъ се фришко граду примицаше,
И заиста узети га шћаше,
Но кадъ беще у еданаестъ сати,
Кадъ кнезъ Евтићъ предъ градъ съ войскомъ дође.
Овай юнакъ Айдукъ Вельку раванъ,
Што е лепши одъ сваке девойке,
А на нѣму дивно одіело,
О поясу дуга палешина,
За поясомъ два турска самрта,
Оковани у сребро и злато,
Страшно беше турку погледати,
А камоли съ ньима се борити,
Докъ съ на граду една аветъ яви,
Бела брада пала до пояса,
Отрцане на нѣму альине,
А на глави бела умедія,
Држи біелъ барякъ у рукама,
Па повика пола мртвимъ гласомъ:
Аманъ Срби неудрите више,
Предаћемо и градъ и иманѣ!!!
Па положи біела баряка,
Низъ зидине града Ужичкога, —
У то доба трубе затрубише,
По налогу Ранка Алимпића,
Полковника княза Михаила,
И юнака и сокола славна,
Кои кретанѣ турско проматраше,
Засвираше трубе наоколо,
И боякъ се тада прекинуо,
Тако стаде неколико дана,
Докъ закликта вила са Татинца,
Са Татинца а више Ужица,
Кликће вила ка што никадъ ніе,
Разлежу се гласи по Србій,
Чуйте браћо и веселите се,
Израдіо Геній свега Србства,
Князъ Михаилъ господаръ Србаля,
Оживила Србска царевина,
Оживила у Србій права,
Ето иде царевъ Алилъ Беже,
Да изселе турке изъ Србіе,
Вала виче танко гласовито,
Даб' дозвала вилу забучканю,
Коя спава преко триста лета,
Вишъ Ужица града біелога,
Ал' е вила тешко успавана,
Па се . еда лако пробудити
А међутимъ по турску несрећу,
Заспала имъ птица злослутица,
Па ни она вилу нечуяше,
Кадъ то виде вила са Татинца,
Она кликну ка што никадъ ніе,
Потресе се забучѣ планина,
На Ужицу куле задрмаше,
Докъ с пробуди птица злослутица,
Па заукта мртвачкіемъ гласомъ,
Еръ виде шта се урадило,
Па полеће Забучю планини,
Ал' се трже вила са Забучя,
Отреси се триста летногъ санка,

Па с' одазва вили са Татинца,
И повика тананіємъ гласомъ,
Сестро моя вило са Татинца,
Ево мене я нисамъ умрла,
Но говори Богомъ посестримо,
Што ме вичешъ и шта ћешъ ми казатъ
Међутимъ се виле разумеше,
Што знадоше єдна другой каза
У то доба и Алилъ Бегъ стиже,
Па онъ прође варошъ и піяцу,
И одезди граду подъ бедеме,
Хитаръ аберъ одъ Султана каже,
Свимъ турцима што Ужицы беше,
Да Ужице оставитъ мораю.
Па се селитъ Босни каменитой,
Кадъ уктача ово саслушала,
Тадъ остави и градъ и Ужицу,
Па се лати пепелѣви крила,
И полеће одъ Ужица града,
Прав' одлеће валовитой Дрини,
Када дође на Баину башту,
Тадъ се спусти на Дринску обалу,
Нити укће нити гласа пушта,
Тайно броди валовитомъ Дриномъ,
Докъ долеће поносну Соколу,
Па се спусти на висъ Ягодню,
И заукта необичнимъ гласомъ,
У зло време око пола ноћи,
Вишъ Сокола Султанске хуріє,
Па говори птица злослутица;
О Соколе Султанска хуріо?
Време дође валяти згинути,
Неразбите сила Аустриска,
Ни те сруши сила Карађорђа,
Већъ те сруши Княже Михаиле,
Одъ земаля Србски господаре,
Съ виткимъ перомъ у десници руци,
Ка што чини сада одъ Ужица,
Комъ се незна ни трага одъ града,
Соколяни на гласу юнаци,
Што крадете и што убіяте,
Несрећни сте несрећа васъ снађе,
Ево иде царски Алли Беже,
И онъ носи одъ цара фермане,
Коє кзда Султане Азисе,
По потреби княза Михаила,
Ви морате оставитъ Сокола,
Па се селитъ Босни каменитой,
Соколяни када ово чуше,
Ужасъ неки ударихъ у срце,
Ал' се они опетъ охрабрише,
Па уктачи овако рекоше;
Идъ одатле птице злослутице
Што є било са ужицомъ градомъ,
Удовицомъ нашіє Султана,
Са Соколомъ нигда бити неће,
Са хуріомъ Султана Азиса,
Тадъ прићута птица злослутица,
Єръ є викну са Забучя вила,
И овако ньойзи проговори,
Злослутице птицо одъ Стамбола,
Излети де натвисъ на Ягодню,
Да ти видишъ чудо одъ Ужице,
Ево иде транспортъ силе турске,
Изъ Ужица града біелога,
И у нѣму седамъ стотина душа,
Ужичана саміє турака,
Погледайде птице злослутице,
Како с' беле када Ужичке,
Као крди беліє оваца
А за ньиме аге и бебегови,
То све силни турци Ужичани,
Предъ ньима є Драгутинъ Жабарацъ,
На нѣгову вранцу одъ мегдана,
Па му вранацъ на колаче скаче,
А сія се сабля димискія,
Као свезда на небу ведроме,
Иде сила валовитой Дрини,
И креће се каменитой Босни,
Поглай птица ти на кадинячу,
Предня сила тує на планини,
А задньи се изъ Ужица крећу,
Оно су ти силни Ужичани,
Штои прати войска изъ Ужица,
Чуєшъ ядо тнубе и добоше,
И чуєшъ ли песму одъ Србаля,
Како Срби два и два певаю,
Ужичане турке испраћаю,
Ова сила пређе Кадинячу,
А други се изъ Ужица крећу,
Предъ овима тополацъ Илія,
Башъ официръ Княза Михаила,
По средини Митаръ Максимовићъ
Оба єсу сыви соколови,

Подъ ньима су помамни хатови,
А на ньима дивно одіело,
О поясу саблѣ димискіе,
Турке гони Стойко Павловићу,
Младъ официръ Княза Миканла,
А какавъ е Стойко Павловићу,
Мрки брци пали до рамена,
И онъ яши вилена алата,
Нія му се сабля о поясу,
Као зраци крозъ єлове гране,
Ова сила стиже кадинячи,
А трећа се изъ Ужица крену,
Предъ ньима е Антоній Нешковићъ,
Изъ Ужица града біелога,
Са нѣгову помамну зекану,
Све му зеканъ на колаче скаче,
А тандрче сабля о поясу,
Па се блиста очи засенює,
И са ньиме Єфреме Мићићу,
Из' Чайтине места поносита,
Врстни синакъ Јована Мићића,
Што страшило біяше турака,
Ова сила кадъ на Дрину дође,
Тадъ четврта изъ Ужица пође;
Предъ ньоме е Ђелмашевићъ Павле,
Што помоћникъ у Ужицу бяше,
На нѣгову помамну ягрзу,
Све му ягрзъ на фатове скаче,
А тандрче сабля о поясу,
Те турцима яде задаваше,
И са ньиме млади Сава Симићъ,
На нѣгову хитрену вранчићу,
Вако брате іоштъ трипутъ біяше,
Докле турке силне ужичане.
Испратисмо Босни каменитой,
Кад последньи транспортъ Дрини дође
Тадъ войници наши повикаше:
Богъ т' убіо валовита Дрино,
У каменъ се синьи претворила,
Што раставляшъ Босну одъ Србіе,
Те братъ съ братомъ живити неможе,
Ей да Богъ да турци ужичани,
Колико вамъ одовуда стопа
Толико вамъ одъ туда година,
Кадъ на врби ябука родила,
Кадъ васъ Срби опетъ пожелели,
Онда дошли съ нама се видили,
У Босни са међу браћомъ нашомъ,
За найкраће време станитъ могли,
Преко мора ђаво васъ однео,
Одъ дакле васъ амо донео,
Све гледаше птица злослутица,
Са Ягоднѣ високе планине,
Па кадъ турке редомъ изброяла,
Наброяла петъ хиляда душа,
Но кадъ Срби турке претераше,
Съ ове стране валовите Дрине,
У жалостну Босну камениту,
Гди іоштъ варваръ надъ Србима влада,
Но ово ће за мало траяти
Єръ ће они бити протерати,
У Азію далѣ отерати,
Онда птица полеће съ Ягоднѣ.
И на Соко тада птица паде,
И заукта ка што никадъ ніе
Све узбуни Соколяне Турке,
Ал' с' неплаши сарошъ Займовићъ,
У Соколу што біяше мудиръ
Но повика изъ грла турскога,
Са четири гуше накићена:
Одма зовте Хибраймовићъ Ибру,
Мула Ибру кадію соколскогъ,
И позовте турке соколяне,
Алла талла да се закунемо,
Да Сокола предати нећемо,
Докъ турака у Соколу тече,
Па ма дошо и самъ Султанъ Азисъ,
Соколаму предати нећемо,
Заключише и са гласише се,
И убойне топе напунише,
А капіе градске затворише,
Па у Соко никогъ непустише,
У то доба Ахмедъ Єфендія,
Што посланикъ беше Али бега,
Са дружиномъ стиже у Сокола,
Алъ се турцы силни соколяни,
Преко мере млого разярили,
Неверую да е Ахметъ турчинъ,
Веће мисле да е то Ђауринъ,
Па даби се о томъ уверили,
На Соколу топе опаляше,
Докъ Ахмета у градъ умамише,
Па га онда тужногъ уватише,
И у кулу одма затворише,

Начинише руля по Соколу,
Одъ Сароша турака соколски,
Па се руля онда отиснула,
Те Ахмета ядногъ притиснула,
Тукоше га па и мучише га,
Но када се они уверише,
Да є Ахметъ заиста мусломанъ,
Онда они нѣга оставише,
И одоше разговоръ водише,
Како бы му животъ одузели,
Єръ имъ жао Соко оставити,
Што то беше айдучко гньиздо,
Изъ когъ они млого излажаху,
Те араху села и вароши,
По Србіи земльи поситой,
Но да видишъ Ахмет Єфендіе,
Мударъ Ахметъ и паметанъ бяше,
Па побеже изъ куле у граду,
Право иде ка вароши Крупню,
Те се стави подъ заштиту Србску,
Кодъ Соколе Радойловићъ Петра,
Изъ Майдана села питомога,
У витешкой Рудничкой нахіи,
Што капетанъ Рађевскій беяше,
У то доба и Али бегъ стиже,
Алъ све ћути птица злослутица,
Па кадъ Али у Сокола дође,
Онда сазва турке соколяне,
Па им абер (глас) од Султана каже,
Да Сокола оставитъ мораю,
Па се селитъ Босни каменитой,
Алъ су бесни сароши Соколски,
Али бега неслушаю они,
Нитъ Сокола оставитъ оћеду,
Докъ заука птица злослутица,
Соколяне вако дозиваше:
Соколяни чума васъ сатрла!
Видители ньима невидели,
Колика се сила састанула,
Съ он стране валовите Дрине,
А предъ ньиме соко изъ Србіє,
Радойловићъ Петаръ капетане,
Што га држи Княже Михаиле,
Да онъ сатре турке соколяне,
Све су оно храбри србіянцы,
Што су Княза Михайла войницы,
Па ако се сада непредате,
И Сокола града оставите,
Оны ће васъ одма нападнути,
Па до єдногъ све потаманити,
Кадъ то чуше турцы соколяни,
Тадъ у ньима срце закуцаше,
Узданушe па се согласише,
Да є болѣ Соко оставити.
Него са свимъ онде изгинути,
Па тада се они изселише,
Оставише Соко са селима,
Што одъ давно припада Србима,
И одоше преко воде Дрине,
Каменитой Босни на Краину,
Па кадъ турцы Дрину прієђоше,
Онда Срби за ньима рекоше,
Єй да Богъ турцы соколяни,
Колико вамъ одъ овуда стопа,
Толико вамъ одъ туда година,
Кадъ коприва вишняма родила,
Онда дошли съ нама се видели,
Єй да Богъ да валовита Дрино,
Што раздваяяъ Босну одъ Србіє,
Те братъ съ братомъ живити неможе,
Када токъ свой узъ брдо вратила,
Онда турке амо допратила,
Алъ пре Дрино усала да Богъ да,
Него турке амо пренієла, —
Кадъ уктача ово салушала,
Тадъ полеће съ Ягоднѣ планине,
Па одлеће на Церъ выше Шабца,
Када птица на Церу паднула,
Онда укну необичнимъ гласомъ,
Све шабчане турке упашила,
И колико горко уплашила,
Ни єданъ се явити несмеде,
Шабчани се одма опремише,
Оставише Шабацъ у Србіи,
Па одоше Босни каменитой,
Одакле се никадъ невратили,
Кадъ Шабчани Дрину прісђоше,
Онда Срби за ньима рекоше,
О проклета на границы Дрино,
Измеђъ Босне и измеђъ Србіє,
Носи наше проклете душмане,
Преко землѣ река и брегова,
Отисніи к шаму у Азію,
Одакле ій ђаво и доніо,

Те толико стотина година,
Насъ мучише овде и гнѣчише,
Незадржъ іихъ у земльи Босанской,
На досаду милой браћи нашой,
Кадъ с' и овде овако уради,
И кадъ турцы Шабацъ оставише,
Онда съ диже птица злослутица,
На рутава пепелава крила,
Па се спуста са Цера планине,
И одлеће Сави води ладной,
Тайно лети низа воду Саву,
Докъ долеће граду Београду,
Па и овде птица зауктала,
И турцыма срећу прорекнула,
Па се вати тіога Дунава,
И отиде право Смедереву,
Када птица Смедереву дође,
И ту каза аберъ одъ Султана,
Па с' измаче выше Смедерева,
И заукта пола мртвимъ гласомъ,
Смедеревце страшно уплашила,
Те с' и они спремати почеше,
Неколико дана непротече,
Смедеревцы у градъ уиђоше,
Навезоше се на тіо Дунаво,
Отидоше ка Видину граду,
Смедеревцы Срби тадъ рекоше,
О Дунаве тія водо ладна,
Носи наше проклете Душмане,
Неизтурай нигде на обалу,
До црнога мора дебелога,
Нека иду, некъ ій ђаво носи,
Одакле ій амо и доніо.
Али ніє ђаво ньи донео,
Но довукла неслога християнства,
Хришћани су браћа по Исусу,
Као браћа треба да се любе,
Алъ „интересъ" несрећный раздвая,
Многу браћу што у несрећава,
Но већъ прође худо време оно,
Кадъ питаху како се ко крсти,
Па настало садъ срећніє време,
Кадъ се гледе браћа по племену,
По закону и вери христовой,
Србин, Єнглезъ, Праизъ, Русъ, па и Французъ,
Са овима сва друга племена,
Изузевши гадне мусломане,
Све су браћа народъ християнскій,
Кои треба да с међъ собомъ люби,
Протерує измеђъ себе турке,
Кои бы ій радо прогутали,
Само кадъ бы то учинитъ могли.
Несреће су онда многе быле,
Кадъ створише различне Стихіє,
У славноме роду Християнскомъ,
Коє кавгу даю међу браћомъ,
Но я мислимъ и вероватъ оћу,
Да ћ' Богъ дати, време донієти,
Те ћ' братъ брата искрено любити,
Съ єдинити веру и мишленѣ,
Уништити све неприятелѣ,
Ово мисле браћа Србиянцы,
Радую се Християнской слоги;
Па за исто први гласъ и даю,
Очекуюћъ истога одзива,
У кньижеству рода Христіянскогъ,
Што многъ животъ Божіи створеня,
За интересъ и свойславѣ даю,
Єръ когъ турчинъ ніє угнѣтаво,
Онъ и незна шта є у гнѣтенѣ,
Кои ніє и то чудо гледо,
Гди Алкоранъ надъ Євангеліємъ,
Петъ стотина лета Господари,
Кои никадъ ніє быо Рая,
Ни тай незна оценитъ турчина,
Слободномъ є и полѣ лієпо,
А везаномъ и дворъ є тавница,
Но што ћу вамъ дульитъ и казиватъ,
Кадъ уктача мени останула,
Шта се сврши кадъ уктача виде,
Онда оде граду Адакали,
И заукта птица злослутица,
Па колико злослутица укће,
Рекъ б' брате сто є злослутица,
Адакалце турке уплашила,
И потоме одма испратила,
Тадъ за ньима Срби повикаше,
Єй да Богъ да турцы Адакалцы,
Те васъ црно море прогутало,
И нама се никадъ невратили,
А ти водо о тіи Дунаве,
Носи наше цроклете душмане,
Кои намъ грдне пакости чинише,

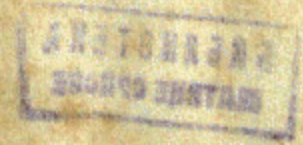

За петъ стотинъ година тужніе,
Кадъ испрати злослутица турке,
Тадъ се вати тиога Дунава,
Па Дунавомъ црну мору дође,
И низъ море Цариграду сиђе,
И отиде Султану Азису,
Кадъ му каза шта є и како є,
Онда Азисъ тихо одговара,
Мой соколе птицо злослутицо,
Давно беше но и сада кажу,
Кадъ су наши Европу яшили,
И имали сиве соколове,
Яничаре па гласу юнаке,
Онда нама Европа біяше,
Но одъ некогъ доба злослутице,
Отидоше сиви соколови,
На гнѣздише се у земльи Србіи
И кадъ пређе Милошъ Обреновићъ,
Князъ Србіє землѣ одъ мегдана,
И са ньиме княже Михаиле,
Кои ме є сада притегнуо,
Те никуда макнути немогу,
Каква си ти што те сада гледамъ,
Но соколе птице злослутице,
У памтиде што ћу ти казати,
Саму се є Богу досадило,
Гледаюћи страданѣ христянско,
Што с ньим чини наше мухамедство
Христіяни су божія яратма (створенѣ).
Требало є с ньима инсаниле, (човечно)
Одъ нашіє цара пресветліє,
Поступати и уређивати,
Ал' се ово чинити нешћаше,
И зато се рая налютила,
Па уместо што бы съ нама была,
Она бежи, одъ насъ с' отуђує,
И заиста птице злослутице,
Ни времена много проћи неће,
Па ће турци рая постанути,
А рая ће над ньима владати,
Таманъ царе Султане Азисе,
Злослутици ово говораше,
Докъ закликта вила са Балкана,
Па довика више Београда,
На Авалу високу планину,
А с' Авале закликтала вила,
Па дозивлѣ на Ловћенъ планину,
Вышъ Цетиня гньизда соколова,
Са Ловћана покликнула вила,
Па дозивлѣ вису Дурмитору,
Съ Дурмитора закликтала вила,
Па дозивлѣ равноме Призрену,
И Косову полю крвавоме
Одѣкъ дає Фрушка у Аустріи,
Па дозивлѣ виле у Русіи,
И по свима словенскимъ земльама
Свака буди своє соколове,
Међу собомъ овако говоре,
Сестре миле одъ сна разбуђене,
Виделесмо и увериле се,
Дай уктача птица побегнула,
А одъ силе княза Михаила
Србія є сада очишћена,
Разбудимо свака своє дружство,
Београду граду похитаймо,
Поздравимо княза Михаила,
Сви Србаля мила господара,
Наслѣндика сил. цара Душана
И нашіє славни Неманића,
Верностъ нѣму одма искажимо,
И искрено одма закунимо,
Да ће мо се ми увекъ слагати,
Вечно нѣму верни останути,
Па гонити проклете душмане,
Свега рода нашегъ християнскогъ
Напоследку оне се сложише,
И адресу князу оправише,
У адреси вако говорише,
„Михаиле Срба господаре,
Богъ ти дао круну Душанову,
Богъ ти дао здравлѣ и веселѣ,
Србски родъ те вечно споминяо,
Докле тече сунца и месеца,
Тиси дика, ти си поносъ Срба,
Наша срца теби су искрена,
Славиће те родъ твой вековима,
Кланяти се твоимъ заслугама,
Што учини княже Михаиле,
У хиляди и осме стотине,
И шеседесетъ и друге године,
Кадъ истера турке изъ Србіє.

Василіє Стефановићъ,
писаръ сресни.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р19Ср II 1151.1